

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA

Rambla del mitj, 20,

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rbs.

Antillas (Cuba y Pto. Rico. 16 "

Estranger. 18 "

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

UN QUIERO Y NO PUEDO.

Vostés lo coneixen ¡pobre infelís! Vol lluir y no pot. Se compra roba de molt bona aparència pero barata, porque la bossa no hi arriba, y al cap de dos dias ja l'hi fa bossas y jenolleras. La planxa, la respalla, y 'l respall se l'hi porta 'l pel, y d'aquella roba tant hermosa, no 'n queda més que la trama de cotó.

Se fica en una societat y l' han de treure porque no pot pagá 'l recibo.

Un dia un amich lo convida á pendre café; dona la casualitat que aquell se descuida 'l porta monedas, y ell no té un ral per sortir del apuro.

Y ell per xó pica de talons quan porta las botas novas, s'estira 'ls punys lo dia que 's muda la camisa; camina ab lo sombrero á la má quan lo perruqué 'l pentina; se paseija pels puestos ahont sol anar la aristocracia y viu rellogat en un quint pis del carrer de las Molas.

Tal es lo govern: *un quiero y no puedo.*

Promet la prosperitat del país, y cada dia aném més malament.

Asegura que las contribucions se rebaixarán y ja son més los que no poden pagarlas que 'ls que las pagan.

Desitja que hi hagi ordre y seguritat personal y avuy se l'hi aixeca una partida de la dreta, demá estalla una bullanga á la esquerra, cada dia succeheixen robos, los cacos no son *habidos* may y la gent honrada no té més remey que deixarse escorzar per camins y carteretas y fins deixarse robar dintre del pisos.

Sosté un exércit numerós, una policia inmensa, una guardia-civil escampada per tots los pobles, y com al tipo del *quiero y no puedo* tanta roba l'hi fá bossas y jenolleras.

Jo no sé que 'n fá; pero 'l fet es que cada dia passa lo mateix.

Vol arreglar l' Hisenda y l' Hisenda 's queda més desarreglada que may.

Desitja donarnos llibertat, y la llibertat ja no l'obtenen sino 'ls presos que logran escaparse de las presons y dels presiris.

No es prou conservador, porque surtan los moderats y declaran que 'n son mes qu' ell.

No es prou liberal, porque l' hi surtan los constitucionals y 'ls demócratas y l'hi fan veure com dos y dos son quatre que la llibertat no té res que agrahirli.

Ja 'n hém dit: es un *quiero y no puedo.*

Un dia surt ab que las Corts tenen de durar cinch anys. Las oposicions se l'hi giran d'esquena y l'hi ensenyan lo taló de la bota.

Llavors surten les diaris del ministeri y declaran que durarán no mes que tres anys.

Y fins are, resulta que no duran ni cinch, ni tres y que ningú sab lo que té de succehir, y qu'ell mateix ho ignora.

Perque ell es lo que hem dit: un *quiero y no puedo.*

En Cánovas se 'n vá á Santa Agueda á pendre 'ls banys.

Los banys de Santa Agueda l'hi convenen. Fent discursos s'ha enragullat: comprén que

quan se torni á obrí 'l Congrés tindrà de esgar-gamallarse novament y fè tot lo gasto.

A pesar de tot á Madrid se belluga alguna cosa: troba que algú l'hi sega l'herba sota 'ls peus: se comensa á fixar en que quan tinga la vèu aclarida, ja no tindrà necessitat de fer discursos, s' alarma, fá la maleta y se'n torna, ab la mateixa ronquera ab que havia anat als banys de Santa Agueda.

Resultat que 'ls banys l'hi convenen, que 'ls voldria pendre; pero que no pot.

Fins en los detalls de la seva vida íntima l'ha ab lo *quiero y no puedo.*

Y entre tant més poderosa qu'en Cánovas y que 'l ministeri la filoxera dona la dimissió als ceps de las vinyas de Málaga; y la llagosta s'estén per varias provincias.

Fá una calor bestial, nos morim de set, y 'ls núvols, com lo mateix govern, volen desbotar y no poden.

Lo dilluns s'anuncia un eclipse, y resulta un eclipse bunyol, de las funcions més magres qu'hém vist en lo género.

L'altre dia la terra trontolla; los plats ballan al escudeller, tothom diu que hi ha terremoto... y ni siquiera cau en Cánovas de la poltrona.

La naturalesa, lo mateix que 'l govern es un *quiero y no puedo.*

Pero, deixin passá temps.

Ja vindrá dia que voldrá sostenirse y no podrà, cayent á pesar séu.

Será l'últim exemple del *quiero y no puedo.*

P. K.

L'altre dia varem anár á ca 'n Parés del carrer de Petritxol y 'ns varem quedar ab un pam de boca oberta, davant de las obras que ha enviat de Roma 'l jove pintor D. Enrich Serra.

No sé si encare hi son; si hi son, vájinlas á veure.

Quan haurán admirat aquells dos quadros brillants de color, plens de vigor y de brillants, y aquells dibuixos fets de má de mestre, calculin que l' autor es un jove de 19 anys, fill de un honrat y pobre treballador, sense més forsa que 'l seu geni, ni altre protecció que la que l' hi dispensan algunas personas dignas, que tenen fé absoluta y. bèn fundada per cert, en los dias de gloria que á las arts catalanas que immortalisá en Fortuny, dará 'l jove D. Enrich Serra.

¡19 anys!
No té encare un pèl de barba, y may tindrà un pèl de tonto. Jo 'ls ho asseguro.

¿Volen ser galants ab las senyoras? ¿Volen ademés tenir un llibre bonich?

Donchs ja está dit, agafin tres pessetas, ar-rivinse á la llibrería de 'n Lopez y demanin «*El lenguaje de las flores, del pañuelo y del abanico.*» Es un llibre plé de cromos que acaba de editar lo Sr. Saurí.

¡Veurán quantas maneres de festejar dissimuladament!

Si desitjan casarse, agafan lo llibre, donan

unas quantas llisons á la xicota, y no n' hi ha cap que 'u resisteixi.

Lo Papa está delicat, la calor l' atropella, los metjes l' hi aconsellan que surti de Roma, que se 'n vaja á pendre 'ls bons aires, que no pensi en res, que 's restableixi.

Y 'ls neos y 'ls jesuitas s' hi oposan. Lo Papa no pot sortir del Vaticá; ¿qué diria 'l mon católich? ¿Cóm podrian ferli entendre qu' está presoner?

¡Ah! Es la primera vegada que 'u crech: lo papa es presoner.

Presoner dels neos y dels jesuitas.

L'altre dia un amo de casa de joch se presenta á la redacció de un periódich y exclama: —Vája, home, no 'ns ataquí d' aquesta manera. ¿Qué no véu que deixa sense pá á un gran número de pares de familia?

De modo que 'l jugar era la cosa més natural del mon.

Fins á las casas de joch s' hi pastava 'l pá de un gran número de pares de familia.

¡Quína immoralitat haviam alcansat Sr: Al-decoa! ¡quína immoralitat!

Paraulas de un periódich ministerial:

«A Cuba després de la campanya de la pau, vè la campanya de la moralitat, més ruda y més tremenda que aquella.»

La campanya de la pau vá ser empresa contra 'ls insurrectes qu' eran enemichs del govern.

La campanya de la moralitat, *més ruda y més tremenda* que aquella, será empresa contra 'ls empleats, que son los amichs del govern.

Y vajan escoltant als periódichs ministerials que sentirán moltes cosas.

«*Flors boscanas*» se titula uns quaderns de poesias, del Sr. Cuspinera, que son la lletra dels coros qu' ell mateix ha posat en música.

No 'n dirém res més, sino que son senzillas y olorosas com las *flors boscanas* de debó.

En Cánovas vá sentir á parlar de que en Pos-sada Herrera se 'n anava al Esecorial.

Y desseguida ván anunciar los periódichs qu' en Cánovas se 'n anava á Pamplona á examinar las fortificaciones.

Ell devia pensar:
—Soch un bon artiller y un bon ingenier: que me 'n vingan á treure.

Lo coronel Miret l'altre dia anava als banys de la Garriga.

La casualitat vá voler que s' espatllés la locomotora al arribá á l' estació de Granollers, y aquell antich cabecilla vá haver de detenirse dos horas davant de la vila que un dia passavan á mata-degolla las forsas que 'l cabecilla Miret manava.

Molts encare tenen humits los ulls de las llá-grimas que en aquella ocasió van derramarse: ningú ha cebrat cap indemnissació pèl dany rebut....

L' ex-cabecilla Miret ja es coronel!

Escena de género:
En una reixa de l' iglesia de Sant Pau hi havia enfilat un xicot.

Un municipal ho veu, y del primer antuvio
l' agafa per l'orella y 'l tira á terra.
L' orella del xicot vá quedar esqueixada.
Ab concejals com los que tenim y ab municipals
com aquest, haurém d'anar sempre ab las
mans á las orellas.

LOS AFANYS DEL CONSISTORI.

Multibus manibus volebant di-
mittere; sed Albertus dixit:
—Altus domini! sperate tem-
pora banni sit passata.

Dintre una sala sobre uns coixins
hi ha los cap-padres barcelonins,
y á la llum térbola de uns brochs de gas
sembla que digan sense dir res:
—Aixó s' enreda, ¡vaya quin cast!
á las poltronas ja hi som de més.

La nit es negra com son dolor,
de alguns que xiulan s' ou la remor
y 'ls crits de ¡fora! se fican dins.
—¡Companys! un crida ¿sabén que fan?
Y un dia alsantse d' aquells coixins:
—Es que á D. Castor l' están xiulant.

Un pastanaga contesta trist:
—Ja fá mitj' hora marxar l' hi vist
—Aquesta tarde, diu en Benet,
«Teniuse tiessos m' ha dit, ¿sentiu?»
Y un altre exclama:—Duya 'l barret
qu' encare 'ns deya: «No dimitiu!»

—Quan feya 'l bando me 'l vá llegir:
jo los articles vaig aplaudir...
sols un Romero pot fer aixó,
diu un arcalde molt patillut.
Y tots exclaman:—¡Pobre senyó!
¡Pobre D. Castor, ja está perdut!

Diu un:—Bè vaja ¿qué fém senyors?
—¡Lo triunfo es vostre, consumidors!
exclama un altre, desesperat.
Y la xiulada se sent brunzi,
ja mitj' trontolla Ca la ciutat
y un vell pregunta:—¿Qué hi fém aquí?

Ningú contesta, tots restan muts,
testas ben motxas, llabis aixuts,
y 'l poble xiula que xiularás.
—Per escaparnes, sols hi ha un camí
diu un, deixemnos d' aixó del gas,
no hi ha més medi que dimitir.

—¡Dimitir, nunca! fá un castellá.
—Primer que 'm pelin, un catalá
respon ab furia y ab l' ull encés
Y un altre exclama:—Per mi tampoch;
cremin llums d' oli, cremin quinqués,
cremin diables, d' aquí no 'm moch.

—Santa poltrona ¿deixarte jo?
Primer que 'm digan que só un bacó.
Molts altres crida:—¡Terrible nit!
Y la xiulada sempre creixent:
tant horrorosa may s' ha sentit,
sembla la furia de un somatent.

Deixénme escriure, deixénme fé
d' aquest apuro jo vos treuré
que per xó cobro lo sou que 'm déu,
lo secretari diu tot sucant:
—Un cop de ploma y aquí veuréu
com tots los dnptes se resoldrán.

Un que á la curia se 'n fá gran cas
aixís l' hi dicta gratantse 'l nas,
—Posi: «Per forsa servim aquí;
órdenes severas corren per mitj,
no 'ns es possible lo dimitir...
y en tant la ploma llansa un esquitj.

Lo secretari ¡quin treballar!
Ompla quartillas sense parar.
Lo poble xiula mes fort que may,
alguns se quedan mitj adormits,
sent algun altre com un desmay
y fias no falta qui 's palpa 'l pit.

Aquell recorda las professons,
gegants y trampas, ball de bastons
y altres delicias que no us diré.
Esmenta un altre son benestar,
lo secretari plé de dalé,
ompla quartillas sense parar.

Adén per sempre districte mén
diu un; y un altre:—¡Adén, adén!
—Adén teatros, palco d' arrós,
criat de mómium, cotxe de franch,
gangas, ganguelas, adiós, adiós:
la nostra ditxa roda pèl fanch.

—¡Oh matadero, t' has acabat!...
—¡Oh tu l' hermosa plassa mercat!...
—¡Riera de 'n Malla, diu en Granell,
Santa oficina de un mén cusí!
—La nostra ditxa se 'n vá al burdell
no hi ha mes medi que dimitir.

Per allí sobre mitj ajassats,
crenhats de brassos, los caps baixats,
remembran gangas, plens de dolor.
La ploma corra, nit negra fá;
mes no tant negra com lo seu cor.
Lo secretari crida:—¡Ja está!

—¡Adén poltronas! se sent cridar
Perque volguerem l' impost cobrar
tothom nos xiula; donchs dimitim!
Adén D. Castor, no podém més
desde que 'ns faltas per res servim
desde que 'ns faltas tot vá al revés.

Lo càrrech volen tots dimitir.
Tant sols l' Arcalde corre per 'lli.
Y 'ls diu:—Señores, calma, 'ls afanys
deixin per are, no tallin curt,
tot pot compóndre's tornant del bany.
Ahí queda eso.... ¡Companys abur!

P. K.

Continua la huelga del gas.
Y continuan los gefes del exércit portant dol
per la mort de la reyna Mercé.
De manera que 'l govern pot dir:
—A falta de gas, bonas son gassas.

Hi rebut un llibret de D. Ramon Audet Sol-
sona titulat «*Higiene de los baños.*»
Com que som á l'istiu y 'ls banys es una de
las pocas cosas que m'agradan, l'obró casual-
ment y en la plana 7 hi lleigeixo:
«*Efectos de los baños.*—1.º *Sustraer calor del*
individuo tomando la piel aspecto de piel de ga-
llina, mientras el individuo palidece.—2.º *Tem-*
blores.»

Home, Sr. Audet: perque succeheixi tot aixó
no es tant sols menester pendre un bany, bas-
ta ser periodista y véure's devant per devant
del Sr. fiscal d'imprenta.

Quan hi penso se me'n vá 'l calor, la pell
se'm torna de gallina, perdo 'l color y 'm ve-
nen esgarrifansas.

Tot lo mateix que un bany.

Per París vá corre un d' aquest dias que ha-
vian mort á n' en Bismark.

A l' hora en que corria la noticia, en Bismark
s' estava tranquilament fentse pesar en una
báscula.

Vá fer 243 lliuras.
Si las lliuras d' allá son com las de aquí, y en
Bismark hagués pesat 57 lliuras més, hauria si-
gut un ministre de cent.

Los catalanistas estarán d' enhorabona.
Vaja que are 'l papa ha nombrat secretari d'
Estat al cardenal Nina.
Nina, nineta del meu amor.

Un quènto històrich:
Era un dia de Febrer, lo dia 24 del any 1849.
Una multitud desordenada s' havia estacionat
davant de la porta de la casa de Lamartine, lo
gran orador de la democracia.
De prompte souan alguns tiros.
—Mori Lamartine! cridan alguns.
—¡Velém lo cap de Lamartine! exclaman los
altres.

Lamartine 's presenta al balcó.
—¿Volén lo meu cap? exclama. Ho comprench
molt bé: si tinguessen sobre las vostras espat-
llas lo cap de Lamartine, no farián lo gat d'
aquesta manera.
Contém un fet històrich; no fém alusions á
ningú.

Un quènto que pinta el carácter finxado dels
portuguesos.

D. Pedro, Isidro, Francisco Pereira, de Al-
cántara, de Silvia y mitja dotzena de noms més,
era molt rich y menjava, segons contan, á la
taula rodona de una fonda.

L' hi serveixen una costella, la troba molt
bona, se la menja y 'n demana un' altre.
—No se 'n dona més que una diu lo gerent
de la fonda.

Lo portugués s' aixeca tot sério, se 'n vá á
trobar l' amo, compra la casa, la fonda, 'l ser-
vey, despatxa al gerent, torna á seure 's á taula
y exclama dirigintse al mosso:

—Noy: vinga un' altra costella.

La *Epoca* vá anunciar una campanya admi-
nistrativa per l' istiu.

Després de l' anunci de l' *Epoca* los cosas han
seguit com estavan, ab l' única diferencia que
alguns empleats han sigut remoguts del seu
puesto, y declarats cessants.

De modo que alló de la campanya es veritat.
A lo ménos per are, ja hi ha morts y ferits.

Lo cardenal Franchi ha mort.
Ha mort quan ja casi havia fet un arreglo ab
en Bismarck.

Un periódich extranger diu:
—¡Vaya una casualitat! Ha mort precisament
quan deya que havia trobat un *modus vivendi*.

A Valencia hi ha hagut una disputa entre l'
Ajuntament y la Comissió provincial.

Tot vá venir de una *corrida de burros* que per
celebrar certas festas vá donar l' Ajuntament.

No hi ha remey.
Entre 'ls conservadors tot son piques y alu-
sions personals.

Al anarse 'n als banys de Santa Agueda vá
dir un periódich constitucional:

—Lo Sr. Cánovas se 'n vá.
Y un periódich democrátich vá contestarli:
—No, fillet, t' enganyas. Lo Sr. Cánovas igual
que 'ls personatjes de las comedias antigas fá
com qui se 'n vá y torna.

D.ª Baldomera continua á la presó, y 'ls seus
acreedors no sabem com fers' ho per cobrá 'ls
seus credits.

Es natural:

«*Volverán las alegres golondrinas*
tornarán cada anyada tot piulant
pero 'ls quartos de D.ª Baldomera
aquests, no tornarán.

Una andalusada:
—Es tan rich lo meu amo, deya un criat, que
no sab com gastá 'ls dinés. Als caballs de l' es-
table per comte de palla ¿qué dirian que 'ls hi
dona?

—¿Qué?

—Barrets de *jipi-japa*.

Un barber dels Estats Units anuncia que do-
nará una conferencia sobre la vida del home y
que al final se clavará un tiro.

Prèu de l' entrada un duro.
Arriba 'l dia, 'l saló s' ompla, fá la conferen-
cia anunciada, 's trèu un revólver, se 'l apunta
y s' alsa la tapa del cervell.

¡Malaguanyat barber dels Estats Units!
Si l' haguessen fet ministre, aquest sí que
hauria complert las sevas promesas.

Al arcalde de un poble de la provincia de
Málaga, plé de vinyas, l'administració econó-
mica l'hi demana datos sobre l'estat de la *ri-
quesa vinícola*.

Contestació del arcalde:—Aquí no hi ha res
de lo que 'ns demana.

Ab motiu d'aixó un periódich recorda un
quènto.

Cert governador havia escrit á un arcalde
demandantli noticias sobre 'l *clima* de la locali-
tat.

Al arcalde l'hi xoca la paraula *clima*, la con-
sulta ab lo secretari, aquest arronsa las espat-
llas, y creyenise que 's tracta de un papa-dine-
ro ó sigá un motiu per posar novas contribu-
cions, contesta:

—Senyor governador, en aquest poble no hi
ha *clima* de capespecie.

Vejin que tal vá l' Administració conserva-

dora que l' contractista de regá 'ls carrers cansat d' esperar que 'l paguin, s' ha hagut de vendre 'ls carros y 'ls caballs y de declarar-se en huelga.

¡Aixó 'l contractista del riego!
De manera que aquest es l' himne de riego dels conservadors.

Lo nou governador de la provincia Sr. Perez Cossío, primer vá anar á visitar al Ajuntament de Barcelona.

L' endemá vá anar á visitar lo Manicomí de Sant Boy.
Vaja Sr. Perez Cossío, que també té unas bromas massa pesadas.

Alguns diuen qu' en Posada Herrera es un polítich d'istiu.

S'enganyan: en Posada Herrera es un polítich d' hivern: á lo menos sempre vá embossat.

La Política, periódich de Madrid assegura qu' es ministerial y que morirá al péu del canó.

¿Del canó?
¡Ah ja entench! Del canó de l'estufa del presupuesto.

Un rétol molt curios de una botiga de París:
«NO ANEU Á CAP MES BOTIGA Á QUE 'US ROBIN.
VENIU AQUÍ!

Coplas que canta 'l Sr. Colomer en lo Rellojete de Montseny.

Han buscat la Filoxera per Girona y Aragó y are á Málaga 's presenta com qui diu de trasantó. Un borrarxo l' altre dia tot fent *esses* me va dir, que la Filoxera crespá viu pe 'ls Salons de Madrid.

Diuen que per falta d' aygua pensa decretá 'l govern;
—Tot fill de la *magre* Espanya beurrá ab canti... y á *gallet*. Molt temps ha que 'ns hi fan beure, de distint modo per tots, pues pe 'l *broch xich* veü qui paga, y 'l que cobra, pe 'l *broch grós*.

Soch capás de cantar coplas, y no es exageració, fins que l' Ajuntament vulgui presentar la dimissió. Però penso que si canto hasta qu' ell dimitirá, tots plegats ja farém malvas y tindrem pis á ca 'n Taps.

—S' aixeca una partida á Navalmoral.
—¿De qué es?
—Esperat.
—No ha incomodat á ningú, no ha destruit cap carril.

—Ja está vist; una partida que no es carlista.

—Avuy hi menjat arrós ab peix per dinar, deya un qu' estava distret.

Un altre que l' escoltava l' hi replicava al cap de un ratet:

—¿Quánt t'hi vols jugar que sè que has menjat avuy per dinar?

—¿Qué?

—Arrós ab peix.

—Ay, ay! ¿Cóm ho sabs?

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, J. M. Aguilera, J. Amat, y Julio V. Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampech lo qu' envian los ciutadans Valentí Julivert, Llibrets y mistos, C. Loñip, Titella y C., J. Maristany, Poeta retirat, N. Vidal, B. B. B. El de Vallmulle, Rosquilla, Poeta de Arenys de Munt, A. X., Pau Vinyas, Enrich del castell, Llevecri y B. S. M.

Ciudadá M. Rasca: Lo que 'ns refereix no té prou importancia per posarho ab lletres de motlle.—Ordep Lojup: Insertarém lo geroglífich.—J. Leonart: Idem Idem.—Julio V. Hi anirá un epigrama.—J. M. Aguilera: Idem una mudansa.—Pau Sala: Hi anira molta cosa de lo que 'ns envia.—Vi del Priorat: Idem la coaversa.—J. Roselló: Quedém enterats: mirarém de complaure 'l.—Miseria Fam y compañía: Publicarém lo quadrat de paraulas.—Xiquet de Sans: Prengui una mica de paciència.—S. Gomila: Publicarém las poesietas.—J. Roca: Hi anirá 'l problema numérich.

SOLUCIONS.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Sagasta.
2. ID. 2.ª—Anagrama.
3. ENDEVINALLA.—Porra.
4. SINONIMIA.—Sopa, sopa, sopa.
5. MUDANSA.—Hort, mort, sort.
6. CUADRAT NUMÉRIC.—
3 5 4 8
8 1 7 4
2 8 4 6
7 6 5 2

7. TRENCA-CLOSCAS.—Filomena.
8. GEROGLÍFICH.—Qui no te el seny sensé viu felis.

Han endavinat totas las soluciones Batlleri maco; 7, Titella y C.; 6, Trencalés; 5, J. Roca. y H. Cánovas y T.; 4, Pau Sala C. Loñip y Noy xich; 3, Llibrets y mistos. y 1 no més J. Leonart.

XARADAS.

I.

Negació n' es molt entera
ma primera;
afirmació que 's molt bona
ma segona
y nega com la primera
ma tercera
Vareig anar jo darrera
d' una nena, per ballar,

y enrahonant vaig entrar
en un prima dos tercera.

F. PLANAS Y M.

II.

Ab un to'al
me vaig fe un dos,
un cop que feya
un hu furiós.

DIAMANT.

ENDEVINALLA.

Jo tinch nom de dona
soch isla y ciutat
per pech que cabilis
me podrás trobar.

BOMBO MANLLEUENCH.

MUDANSA.

Tot es cyna de fuster,
tot es lo fuster que hu fá,
puig si be es en castellá
per aixó no vol dir res.
Tot, se diu que 's sacrifici;
tot, es qui 'm té enamorat;
tot el que n' está inspirat
y obté gloria y benefici.

JENANI.

TRENCA-CLOSCAS.

RUSIA.—AFRICA.—MANILA.—GRECIA.—UBERDA.—TURQUIA.—AUSTRIA.—NORUEGA.

Posar aquests noms ab columna vertical, de manera que la primera lletra dongui el nom d' una vila catalana.

MARCH PROMÉS.

CONVERSA.

—Teclata, ¡vols una copa de rom?
—Anton, ja sabs que no m' agrada.
—¿Dorchs vindrás aquet vespre?
—Sech á la fresca, y no vull vení.
—Si vens tambe vindrá 'n... y te donaré un...
Endavina qui vindrá y lo que 't donaré

MOROLOBONGOP.

CREU DE PARAULAS.

Omplir los punts ab lletres que llegidas vertical y horizontalment diguin: la 1.ª railla una cosa que tothom té; la 2.ª una diessa, la 3.ª nom inglés; la 4.ª un nom d' home, la 5.ª un desgraciad y la 6.ª una nota.

GANKET ENGANYAT.

GEROGLÍFICH.

TONTO

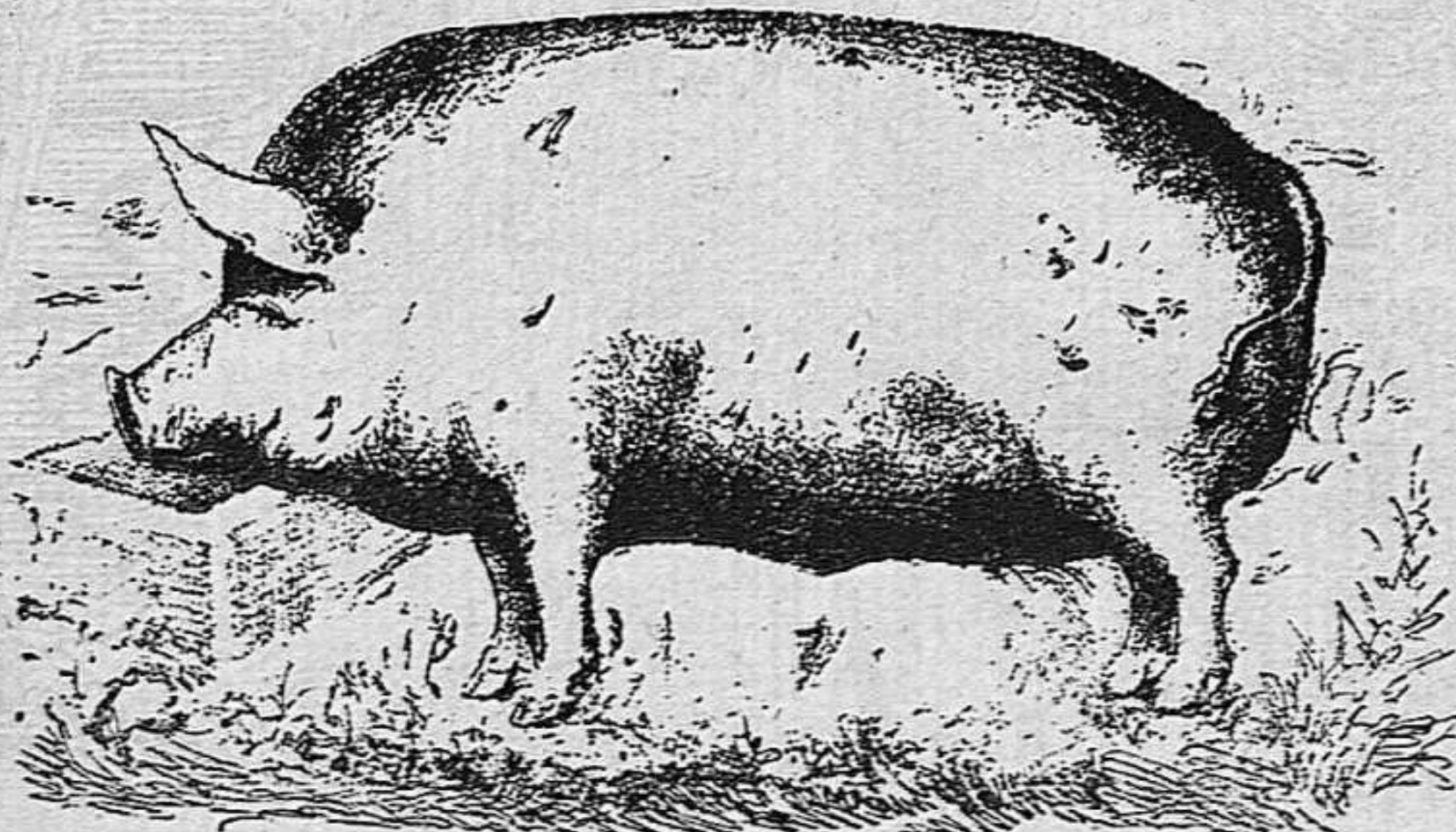
TONTO SABI TONTO
TONTO SABI TONTO
TONTO SABI TONTO
TONTO

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

Aqui teniu lo porch.

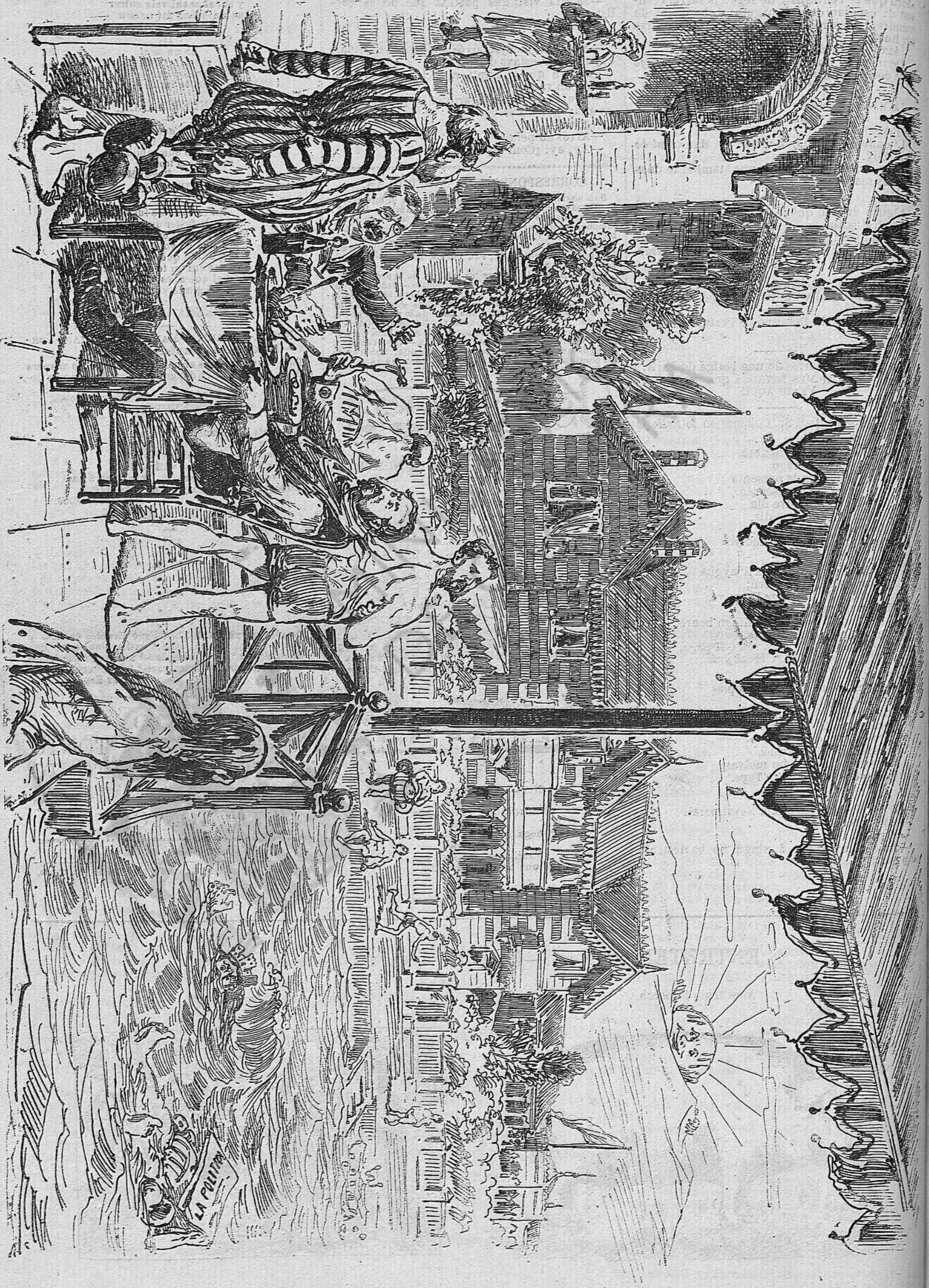

Busquin als tocinaires.

Mamá l' ausell m' ha fugit.

¿Ahont es l' ausell?

L' un brinda y l' altre mastega
L' un pren l' aygua y l' altre 's banya

Y en tant la pobreta Espanya
Ab l' aygua al coll se 'ns ofega.